

Halasi Vivien

Egy pályázatnak köszönhetően iskolánk történelem iránt érdeklődő diákjai az előző tanévben Krakkóban és Auschwitz-ban tölthettek el két napot. Idén szeptember végén is részesei lehettünk egy hasonló témájú egynapos kirándulásnak, ezúttal Budapesten. Megismerhettük a holokauszt hazánkban is óriási mértékű pusztításait, melyek előtt a fővárosi zsidóság sem menekülhetett. Megérkezve először a Holokauszt Emlékközpontba vezetett az utunk, ahol a múzeumi idegenvezetőnk, Pécsi Tibor segítségével tekinthettük meg az állandó kiállítást, valamint személyes hangvételű történeteket is hallhattunk a főváros zsidó lakosairól. Többek között a férfiét, aki a Tiszai pályaudvaron azt a sínt építette, amin hamarosan családját küldték a halálba. Mindezt persze tudatlanul, olyannyira, hogy a szerszámokkal neki is támadt barátjának, akinek nem hitte el a gázkamráról szóló „rossz viccet”. A megdöbbentő kiállítás végigvezetett minket egy úton, melyet már sosem lehet meg nem történné tenni. Az tárlatról kiérve a Páva utcai zsinagóga és a szimbolikus névtáblák, oszlopok között gondolkodhattunk el azon, hogy vajon mindezért felelősséggel tartozunk e. A terem is személyes hangulatot idéztek, a kiállítás által mi is részesei lehettünk ennek a szégyenteljes, a történelem dicstelen korszakának. Kiszolgáltatott, szörnyű sorsú emberek példáin keresztül ismerhettük meg a régmúlt történetét, s nekünk kell tennünk azért, hogy mindez újra ne történhessen meg. Bár már nem tudjuk megváltoztatni a múltat, meg kell őriznünk az áldozatok emlékét. Az emlékközpont célja is ez, s a tömérdék emlékével, tárgyi forrásával megismerteti velünk a magyarországi zsidóság sorsának megrázó útját, történetét.

A Holokauszt Emlékközpontban látottak után a Deák térről indulva tettünk egy belvárosi sétát, mely bár már kevésbé volt megrázó, mégis az ezen vallásúak emlékeire, mindennapjaira épült. Láttuk a házak előtti kis köveket, melyek az adott otthonból elhurcolt áldozatok emlékét őrzik. A Dohány utcai zsinagógát körbesétálva betekintést nyerhettünk a vallási életbe, láthattuk a Hősök temploma melletti emlékművet is, a levelekre rárótt nevekkal. A közelben áll a Magyar Zsidó Múzeum és Levéltár épülete is. A negyedben tett sétánk zárásaként egy kóser cukrászda gazdag kínálatából válogatva megkóstolhattuk, milyen is az izraelita vallás gasztronómiája, étkezési hagyományai, szokásaik.

A visszaindulásig hátralévő körülbelül két órában időt tudtunk szakítani más egyéb, mégis kiemelkedő történelmi emlékek megtekintésére is, mint a német megszállás áldozatainak emlékműve és a Duna-parti szimbolikus emléket őrző cipők, melyek szintén erről a szörnyű korszakról mesélnek.

A nap végén a hazaút mindenkinek lehetőséget adott a látottakon való elgondolkodásra, és felmerült a felelősség kérdése is. Bár a múlttól nem tehetünk, a jövő már csak a mi kezünkben van. Ezért fontos a történelmünk fiatalokhoz való közelebb hozása, melyet ez a kirándulás is nagyban elősegített.

Reflexió

Életem során még nem vettem részt túl sok idegenvezetésen, de ez a mostani biztosan emlékezetes marad számomra. Nagyon szimpatikus volt Pécsi Tibor tanár úr, ahogyan megmutatta, hogy egy olyan témáról is, mint a holokauszt, lehet különösebb elfogultság nélkül, rendkívül tárgyilagosan, hallgatóság barát módon és persze méltóan beszélni és megemlékezni. Remélem, Pécsi Tibor még sokáig folytatja az idegenvezetést, és sok más csoport is hasonló élményekkel gazdagodhat, mint mi.

Deák Orsolya, 12.A